

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Реv2 970/2019
Гж ап1 5/2019
17.04.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Петровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, ПУ за Град Београд, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 501/18 од 22.06.2018. године и жалби тужене изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Р4 126/18 од 15.11.2018. године, у седници већа одржаној 17.04.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, жалба тужене изјављена против решења Апелационог суда у Београду Р4 126/18 од 15.11.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 501/18 од 22.06.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2274/16 од 19.09.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу, на име неисплаћене зараде по основу ноћног, прековременог рада и рада на дане државних и верских празника, у периоду од 15.09.2007. године до 15.09.2010. године, исплати одређене новчане износе, са законском затезном каматом на сваки појединачни износ, све ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 169.520,00 динара, са законском затезном каматом од дана када се стекну услови за извршење па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 501/18 од 22.06.2018. године одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2274/16 од 19.09.2017. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку

(„Службени гласник РС, број 72/11), који се у конкретном случају не може применити у смислу члана 506. став 1. истог закона, али који је по садржини и дејству истоветан одредби члана 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС, бр ој 125/04 и 111/09).

Решењем Р4 126/18 од 15.11.2018. године, Апелациони суд у Београду је оценио да је недопуштена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 501/18 од 22.06.2018.

Против наведеног решења другостепеног суда тужена је благовремено изјавила жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка.

Одлучујући о дозвољености изјављене жалбе тужене, Врховни касациони суд је имао у виду да се у конкретном случају ради о поступку започетом пре ступања на снагу Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ бр. 72/11), на који се према члану 506. став 1. овог закона примењују одредбе ранијег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС, број 125/04 и 111/09, у даљем тексту: ЗПП). Тај процесни закон предвиђа да се жалба као правни лек може изјавити против пресуде донете у првом степену (члан 355. ЗПП) и против решења првостепеног суда (члан 385. ЗПП). Против одлуке другостепеног суда – правоснажне пресуде донесене у другом степену и решења другостепеног суда којим је поступак правоснажно завршен странке могу изјавити ревизију (чл.394. и 412. став 1. ЗПП).

Из наведеног произлази да Закон о парничном поступку који се примењује у конкретном случају не предвиђа жалбу као правни лек који се може изјавити против решења другостепеног суда, што жалбу тужене изјављену против решења Апелационог суда у Београду Р4 126/18 од 15.11.2018. године чини недозвољеном.

Из наведених разлога, применом одредбе члана 411. у вези члана 373. став 1. тачка 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), а у вези члана 23. став 3. Закон о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари је поднета 15.09.2010. године, ради исплате зараде. Вредност предмета спора побијаног дела је износ од 136.598,53 динара. На дан подношења тужбе 1 евро је износио 105,3658 динара, па је 136.598,53 динара износило 1.296,42 евра.

Према члану 23. став 3. новела Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), објављених у „Службеном гласнику РС“, бр. 55/14, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора

побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона (31.05.2014. године)

Правноснажна другостепена пресуда која се побија ревизијом донета је 22.06.2018. године, после ступања на снагу наведених новела Закона о парничном поступку.

Како се ради о поступку у којем вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа- судија
Љубица Милутиновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић